

ЗЛОВІСНА МАРТА

У небі догасав останній вогник. Марта линула над вологою бруківкою вузенької вулички. В одній руці вона тримала за шию здохлу ворону, а в другій — букетик кульбаб. Марта квапилася: хвилину тому вона перелітала Ратушну площе й, глянувши на баштовий годинник, ледь не ожила з переляку. Бо ж було чого. Стрілки головного міського дзиг'аря показували за чверть п'яту.

«Ще бракувало спізнатися! — сердилась Марта сама на себе. — І чого було ото м'ятися три години? Треба було так вилітати, і не наводити ніяких синців під очима; і розпатлюватись було годі: вітер дорогою й сам розкучмав би...»

Вона б і далі їла себе поїдом за власну неквапливість, якби раптом не почула дзенькіт. Це був звук, схожий на той, що народжується з металевих дзвіночків, які встановлюють на керма велосипедів.

Марта завернула за ріг в'юнкої вулички і знову мало не ожила. На крихітному триколісному велосипедику їй назустріч... їхав хлопчик. Іще маленький, з тих, що лише нещодавно навчилися вимовляти свої перші слова.

— Тютя! — раптом зрадів малюк і ще дужче задзенькотав у свій дзвіночок.

— Яка ще тютя? — здивувалась Марта й озорнулася.

Ніде нікого не було. Невже це він її мав на увазі? Отакої! Як же він її побачив? Люди не бачать привидів, якщо лише ті самі цього не захочуть.

— Тютя! — знову пролепетав малюк, тягнучи до неї рученята.

— Ніяких тютъ, — буркнула Марта й шугонула у відчинену кватирку найближчого будинку. Там вона пірнула в камін і за мить вигулькнула з димаря. — Я й так запізнююсь, — хмикнула, — а тут ще якісь діти. Воно мені треба... Але ж цікаво, як такий пузьвірінок опинився о цій порі сам-самісінький посеред міста? Та нехай, мене це не обходить...

Аж тут Марта помітила зграю худючих бездомних собацю, які, щось винюхуючи на бруку, бігли...

«Вони ж біжать за дитиною! — Марта втретє ледь не ожила. — Ну, це вже занадто! — роздратувалася примара. — Це ж хто кого має лякати — я чи мене?!»

Марта встигла саме вчасно. Вона яструбом упала на собачу зграю, що вже оточила нажаханого хлопчика. Гамселячи вороною направо й наліво, привидка швидко розігнала голодних приблуд.

— Тютя, — усміхнувся малюк.

— Тютя, тютя, — буркнула Марта. — Тепер я точно спізнююся. І що мені з тобою робити?

— Дай, — попросив хлопчик, тягнувшись до ворони.

— Оце? Ні, не можу, самій дуже треба.

— А-а-а-а! — заволав малий.

— Та на, на, — аж підскочила Марта. — Ну що мені за ніч така? Бери, тільки вгамуйся. Ну куди тебе? Може, із собою взяти? Ні, скажуть, що Марта вже геть здуріла. О, а мати в тебе є?

— Мама? Ма, — сумним голосом відповів хлопчик і розвів руцями.

Марта зітхнула й на мить задумалась.

— О, придумала, їдьмо.

Коли у двері поліцейського відділку постукали о такій ранній порі, черговий дуже здивувався. Та коли на той грюкіт він вийшов надвір, то й геть отетерів: на порозі в сідельці триколісного велосипедика сидів хлопчик. Він тримав у руках здохлу ворону.

— Е-е-е... — промирив поліціянт. — Чуєш, як ти тут опинився? І що це в тебе в руках?

— Кал, — відповів хлопчик.

— Який кал? А, «кар»! — утішився власною кмітливістю поліціянт. — Але ж і тхне від неї! Хто тобі цю смердоту дав?

— Тютя, — відповів хлопчик і показав пальчиком собі за спину.

— Яка ще... тютя? — чоловік глянув, куди вказав малий, але вулиця була порожня.

Воно й не дивно. Адже Марта страшенно запізнювалася, тому була вже далеченько звідти — над трьома старими липами, за які щовечора сідало сонце.

ГРОМОБІЙ

Над трьома старими липами, за які щовечора сідало сонце, сталася якось одна пригода. А все через Громобоя. Як, ви нічого не чули про Громобоя? То слухайте.

Був собі один привид. Звався Громобій. Вдачу мав нікудишню, можна навіть сказати — капосну. Цілими днями тільки те й робив, що лякав літаки.

А щоб заманити жертву, привид придурювався хмарою. І не простою, а фігурною. То він стане прекрасною квіткою (гладіолусом, наприклад), то клаповухим зайчиком, то тендітним метеликом — чого тільки не вигадував.

Мчить, наприклад, літак, побачить здалеку таку незвичну хмару — і неодмінно підлетить, щоб зблизька роздивитися. А Громобій тоді з рожевого метелика або білого зайчика як перекинеться на потворного чорного дракона, як тороне громом, як кресоне блискавицею просто перед носом у літака!..

У деяких літаків з переляку прилади відмовляли. А без приладів і до аварії недалеко.

А Громобою тільки того й треба — знай регоче собі на все небо. Насміється, а потім знову безневинною хмаринкою зробиться, наступну жертву виглядає.

Якось один маленький літачок прибився саме в цю місцину. Летить він і бачить: прямо за курсом — велетенське морозиво на палиці.

— Ого, — здивувався літачок. — Хто це посеред неба морозиво залишив? Ану ж подивлюся.

Та й підлетів близенько. А морозиво раптом раз — і вже не морозиво, а дракон триголовий. Чорний, як сама смерть. Як роззявив той дракон пащеку та як гаркнув громом — у літачка аж ілюмінатори затряслися. Хотів Громобій ще й блискавкою літачка доконати, але тут сталося дещо геть несподіване.

Слід сказати, що цього разу Громобою трапився дуже сміливий літачок. І він вирішив здолати підступного дракона-привида. Тож слухайте.

Сміливець продірявив привидові живота й опинився у нього всередині. Там він заходився виробляти всякі викрутаси — літав і вертівся як навіжений. Від того Громобою зробилося так лоскотно, що він аж дві години заходився сміхом. Реготав, реготав — та й луснув.

А переможець, задоволений собою, полетів додому. Відтоді літачок підозрілих хмарин уникає. І морозива на паличці не єсть. Тільки в стаканчику. Воно й правильно. Не вистачало ще на якогось дурноверхого привида нарватися. Привиди різні бувають.

ПРОСТИРАДЛЯНІ ПРИВИДИ

Привиди різні бувають. Одні справдешні, прозорі, але є й інакші — у простирадла замотані.

Якось і ми з татом такими привидами були. Простирадляними.

Прийшов тато з роботи й каже:

— Поки мама на кухні сардельки готує, пропоную нам з тобою привидами побути. Прийде мама нас на вечерю кликати — а тут їй сюрприз.

— Гаразд, — кажу, — тільки я буду головним привидом.

Полізли ми з татом до шафи в простирадла замотуватись. Оповілися з голови до ніг і сидимо в шафі. Тато сказав, що шафа — найкраще місце для привидів. Там темно, страшно і відносна вологість підходяща.

Мені теж у шафі сподобалося: я серед одягу торбинку з ірисками знайшла.

Сидимо з татом у шафі, ірисками чавкаємо, слиною бризкаємо, наче справжні привиди, — коли це мама з кухні гукає.

— Тихо, — каже тато, — сюрприз потихеньку виходити починає.

Принишкли ми й сидимо.

А мама вже в кімнаті:

— Агов, — гукає, — ви де скривились, чудики?!

Ми тихо сиділи, тільки я чомусь нову іриску почала розмотувати. Вона як зашарудить! Тут мама шафу відчинила і нас викрила.

— Ви чого це тут простирадлами шарудите? — спитала мама. — Ви що, молі якісь?

— Ні, ми не молі, — кажу я, — ми привиди. У-у-у!

— І це не простирадла, це іриски шарудять, — бовкнув тато.

— Ех ви, — засмутилася мама, — я вас хотіла сардельками нагодувати, а ви тут ірисками все зіпсували.

— Привиди сардельок не їдять, — авторитетно мовив тато.

— Ага, — кивнула я. — Привидам іриски подавай і делікатеси всякі.

— Коли так, — каже мама, — то беріть і мене в привиди. Я теж ірисок хочу. Це я їх, до речі, тут заховала.

— Залазь, — каже тато, — тут якраз ще одне простирадло є.

— Тільки я тут головний привид, — про всяк випадок попередила я.

Ніхто не заперечував.

А сардельки бабуся поїла. Вона теж до нас у привиди просилася, тільки їй простирадла не вистачило. Бабуся зітхнула й потюпала телевізор дивитися.

ЗЕЛЕПОНЬ

Телевізор дивитися, між іншим, — не завжди безпечно. Бо в деяких телевізорах теж привиди живуть. Зелепонь, наприклад.

І що вона виробляла, та привидка! То підмінить ведучому новин аркуш із текстом на рецепт малинового сиропу, то залізе в серіал і перекривляє там закоханих геройнь... А коли пробереться в програму прогнозу погоди, то неодмінно все в ній переплутає.

Наступного дня там, де мало світити сонечко, періщить страшенна злива з градом; там, де повинно бути безвітряно й тихо, казиться шалений буревій; а там, де не чекали ніяких опадів, валить пелехатий сніг, і діти, замість школи й дитсадка, ідуть з'їжджати з гори на санчатах.

А ще Зелепонь страшенно полюбляла перебивати футбольних коментаторів під час матчів.

Майже всіх глядачів Зелепонині витівки дратували. Проте одним людям Зелепонь геть-таки не подобалась. Це були керівники телебачення. Вони вирішили впіймати привидку й назавжди витурити з телевізора. Та як не старалися, зловити Зелепонь їм не вдавалось. Привидка була така маленька й прудка, що нікому не давалася. Втікала собі з каналу на канал і продовжувала свої витівки.

І тоді найголовніший та найпузатіший телевізійний дядечко пішов на хитрість. Він винайшов спеціальну програму про домашніх

тварин і напустив туди поліцейських собак, замаскованих під домашніх улюблениців. Ті собаки повинні були винюхати Зелепонь серед усяких котів, хом'ячків та черепашок і впіймати її.

Зелепонь теж замаскувалася. Під улюбленця домашніх улюблениців. Замаскувалася, пробралася на ту програму і переплутала корми. Хом'ячкам підсипала собачого, а собакам — хом'ячого.

Покуштували ті пси переплутаної поживи й кажуть:

— Ми тут вам не хом'яки якісь і не білі миші. Ми поліцейські собаки, між іншим. І якщо хтось не знає, то в нас медалі «За пильну службу» і «За гострий нюх» є. Так що хом'ячі харчі тут самі їжте, а ми йдемо геть.

Та й пішли.

Так Зелепонь і досі не впіймали. Хтозна, де вона наступного разу вигулькне і яку капость утне! Але навряд чи від того, хто живе в телевізорі, варто чекати чогось доброго.

